

Sygnatura akt I ACa 85/21

Szczecin, 14 lipca 2021.

POSTANOWIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie:

SSA Krzysztof Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSA Leon Miroszewski

SSA Artur Kowalewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Emilia Misztal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2021 roku , w Szczecinie,

sprawy z powództwa L. N.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 września 2020 r. sygn. akt I C 518/20

postanawia:

I. uchylić zaskarżony wyrok w całości i odrzucić pozew;

II. zasądzić od powoda L. N. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 16.200 zł (szesnastu tysięcy dwustu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem I i II instancji ;

III. przyznać od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz adwokata M. M. kwotę 15.498 zł (piętnastu tysięcy czterystu dziewięćdziesięciu ośmiu złotych) uwzględniającą podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powodowi z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i apelacyjnym.

Leon Miroszewski Krzysztof Górski Artur Kowalewski

Sygn. akt I ACa 85/21

UZSADNIENIE

Powód L. N. pozwem złożonym w dniu 31 sierpnia 2017 r., sprecyzowanym w piśmie 4 listopada 2019 r. przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...) wniósł o zapłatę kwoty 555.534,15 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 3% w skali miesiąca liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 388 237,00 zł od dnia 11 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 167 297,15 zł od dnia 19 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zapłatę kwoty 43.219,50 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż nakazem zapłaty z dnia 19 lutego 2001 r., w sprawie o sygn. akt I Nc 123/00 Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził na rzecz powoda L. N. od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. kwotę 555 534,15 zł z odsetkami umownymi w wysokości 3% od dnia 11 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty w odniesieniu do kwoty 388 237,00 zł oraz od dnia 19 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty w odniesieniu do kwoty 167 297,15 zł oraz kosztami procesu w wysokości 43 219,50 zł. W oparciu o ten tytuł wykonawczy, na wniosek powoda, prowadzone były wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...) liczne postępowania egzekucyjne przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu i Kamieniu Pomorskim a także komornika przy Sądzie Rejonowym Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, jednak wszystkie te postępowania zostały umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Do dnia dzisiejszego roszczenie powoda nie zostało zaspokojone. Powód wskazał, iż w dniu 31 sierpnia 2017 r. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w sprawie I Nc 123/00 przeciwko następcy prawnemu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M., który to wniosek został oddalony wobec uznania, że roszczenie wobec Skarbu Państwa wygasło. Rozstrzygnięcie to zdaniem powoda jest błędne, zaś sam sąd klauzulowy ze względu na ograniczoną kognicję nie był w stanie rozstrzygnąć wskazywanych przez powoda istotnych okoliczności oraz kwestii niezgodności przepisów ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym z Konstytucją. Powód wskazał, że przewidziany powołaną ustawą roczny termin na dochodzenie roszczeń przeciwko Skarbowi Państwa rozpoczął bieg najwcześniej z chwilą stwierdzenia nabycia przez właściwego starostę nieruchomości po podmiocie wykreślonym z Krajowego Rejestru Sądowego w drodze decyzji administracyjnej, a więc w tym przypadku gdy decyzja z dnia 31 sierpnia 2016 r. stała się ostateczna tj. 2 listopada 2016 r.

Pozwany Skarb Państwa – Starosta (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż art. 9 ust. 2c ustawy przepisy wprowadzające ustawę o KRS ustanawiał roczny termin zawity na dochodzenie roszczeń wierzycieli wykreślonego z rejestru podmiotu od Skarbu Państwa liczony od dnia nabycia przez Skarb Państwa mienia po tymże podmiocie. Pozwany podniósł iż nabycie mienia po wykreślonym podmiocie – Spółdzielni Mieszkaniowej (...) – nastąpiło w dniu 1 stycznia 2016 r. z mocy prawa, a decyzja Starosty ma jedynie charakter deklaratoryjny. W ocenie pozwanego, skoro powód przed dniem 1 stycznia 2016 r. uzyskał tytuł egzekucyjny przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. to wystraszające było, aby złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko Skarbowi Państwa w terminie rocznym tj. do dnia 1 stycznia 2017 r. Powód nie wystąpił jednak o klauzulę wykonalności w tymże terminie i stąd nie mógł wystąpić ze skutecznym wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko Skarbowi Państwa. Powód dopiero wnioskiem z dnia 31 sierpnia 2017 r. wniósł o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2001 r. sygn. akt I Nc 123/00 przeciwko Skarbowi Państwa-Staroście (...). Nie mógł jednak wówczas uzyskać klauzuli wykonalności w stosunku do roszczenia, które wygasło w związku z upływem terminu zawitego. Pozwany wskazał nadto, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa przewidziane w art. 417 i nast. kc.

Pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2020 r. wskazał, że nie opiera roszczenia na przepisach o odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, a jako podstawę prawną powództwa wskazał art. 9 ust. 2c ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. Ponadto wskazał, że regulacja ta w zakresie rocznego terminu dochodzenia roszczeń jest niezgodna z art. 64 ust. 1 i art. 31 ust 3 Konstytucji RP.

Pozwany na rozprawie podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wyrokiem z dnia 8 września 2021 Sąd Okręgowy oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach

Rozstrzygnięcie sporu oparto o (uznane za bezsporne lub udowodnione) fakty:

W grudniu 2000 r. L. N. złożył w Sądzie Okręgowym w Szczecinie pozew przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) o zapłatę kwoty 555 534,15 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami procesu. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą I Nc 123/00.

W dniu 19 lutego 2001 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 123/00 w którym nakazał, aby Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w M. zapłaciła powodowi L. N. kwotę 555 534,15 zł z umownymi odsetkami od następujących kwot:

- 388 237 zł z umownymi odsetkami w wysokości 3 % w stosunku miesięcznym od dnia 11 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty,
- 167 297,15 zł z umownymi odsetkami w wysokości 3% w stosunku miesięcznym od dnia 19 grudnia 1999 r.

oraz kwotę 43 219,50 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 24 000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo, aby w tym terminie wniosła sprzeciw.

Nakaz ten uprawomocnił się a na wniosek powoda nakazowi temu nadana została w dniu 19 kwietnia 2001 r. klauzula wykonalności.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego na wniosek powoda komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu prowadził egzekucję przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M., która okazała się bezskuteczna.

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w M. została wykreślona z rejestru sądowego z dniem 1 stycznia 2016 r. z uwagi na niedopełnienie obowiązku złożenia wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego. W dacie wykreślenia Spółdzielnia była właścicielem udziału w działce zabudowanej nr (...) o powierzchni 0,3936 ha położonej w M., dla której Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz udziału w działce niezabudowanej nr (...) o powierzchni 0,0643 ha, dla której Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Starosta (...) decyzją z dnia 31 sierpnia 2016 r. stwierdził nabycie z dniem 1 stycznia 2016 r. przez Skarb Państwa, nieodpłatnie, z mocy prawa, mienia pozostałego po wykreślonym z Krajowego Rejestru Sądowego podmiocie – udziału w działce zabudowanej nr (...) ((...)) oraz udziału w działce niezabudowanej nr (...) ((...)), stanowiących dotychczas własność Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M..

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż zgodnie z art. 9 ust. 2b i 2i ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie pozostałe po wykreślonym z Rejestru podmiocie, bez względu na przyczynę wykreślenia, którym nie rozporządził przed wykreśleniem właściwy organ, z chwilą wykreślenia z Rejestru. W związku z tym, iż Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) nie wykonała obowiązku wynikającego z art. 9 ust 2 i 2a wyżej cytowanej ustawy mienie Spółdzielni z dniem 1 stycznia 2016 r. nabywa z mocy prawa Skarb Państwa.

Pismem z dnia 10 grudnia 2016 r. L. N. złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) oraz mieszkańcom Segmentu (...) nieruchomości położonej w M. przy ul. (...) z nieruchomości obciążonych hipoteką przymusową łączną, dla których Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadzi księgi wieczyste nr (...), na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 lutego 2001 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, sygn. akt I Nc 123/00, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z 19 kwietnia 2001 r.

Komornik sądowy R. J. postanowieniem z 4 stycznia 2017 r. odrzucił wniosek egzekucyjny z dnia 10 grudnia 2016 r. ze względu na brak zdolności sądowej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M..

W dniu 16 grudnia 2016 r. (pismem datowanym na 15 grudnia 2016 r.) L. N. złożył w Sądzie Okręgowym w Szczecinie wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego wynikającego z nakazu zapłaty sygn. akt I Nc 123/00 przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...) jako właścicielowi nieruchomości po Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M..

M. poprzez obciążenie udziału w wysokości 3714/10000 obowiązanego Skarbu Państwa w nieruchomości położonej w M. przy ul. (...) polskiego 14, stanowiącego zabudowaną działkę gruntu o numerze (...) o powierzchni 0,3936 ha, dla której Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadzi księgę wieczystą numer (...) hipoteką przymusową do łącznej sumy 4.4004.973 zł. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I Co 408/16. Wniosek został zwrócony zarządzeniem z dnia 17 maja 2017 r. wobec niezuzupełnienia braków formalnych tego wniosku w terminie. Postanowieniem z dnia 19 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie I Co 267/17 (poprzednio I Co 408/16) przywrócił wnioskodawcy L. N. termin do uzupełnienia braków formalnych wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia i jednocześnie oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 4 sierpnia 2017 r.

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 r. Starosta (...) – w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty – poinformował L. N., iż wstąpienie Skarbu Państwa w miejsce Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. w zakresie mienia z mocy ustawy nastąpiło z dniem 1 stycznia 2016 r. Ponadto wskazał, iż roszczenia wierzycieli wygasają, jeżeli nie będą dochodzone przeciwko Skarbowi Państwa w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa, a jeżeli przed nabyciem mienia przez Skarb Państwa wierzyciel uzyskał tytuł egzekucyjny przeciwko podmiotowi wykreślonymu z rejestru to roszczenie stwierdzone w tym tytule wygasa, jeżeli wierzyciel nie złoży wniosku o wszczęcie egzekucji w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa.

W dniu 31 sierpnia 2017 r. L. N. złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...) na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 lutego 2011 r. Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I Nc 123/00 celem wyegzekwowania wierzytelności zasądzonych ww. tytułem egzekucyjnym. We wniosku tym powód domagał się wszczęcia egzekucji z nieruchomości – udziału w działce zabudowanej, dla której Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz udziału w działce niezabudowanej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiących uprzednio własność Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.. Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą Km 860/17. Pismem z dnia 8 września 2017 r. komornik wezwał wierzyciela do uzupełniania wniosku egzekucyjnego poprzez dołączenie tytułu wykonawczego z nadaną klauzulą wykonalności przeciwko Skarbowi Państwa-Staroście (...), wskazanie świadczeń, które mają być egzekwowane oraz złożenia podpisu pod wnioskiem egzekucyjnym w terminie 7 dni id daty doręczenia wezwania – pod rygorem zwrotu wniosku.

W dniu 31 sierpnia 2017 r. L. N. złożył w Sądzie Okręgowym w Szczecinie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 20 lutego 2001 r., sygn. akt I Nc 123/00 przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...), który nabył na podstawie art. 9 ust. 2a i 2b ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, majątek po wykreślonej z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r., Spółdzielni Mieszkaniowej (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt I Co 309/17.

Zarządzeniem z dnia 6 października 2017 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. zwrócił wierzycielowi L. N. wniosek egzekucyjny z dnia 31 sierpnia 2017 r. w sprawie Km 860/17, albowiem wierzyciel nie przedłożył do sprawy tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę do wszczęcia egzekucji przeciwko Skarbowi Państwa-Staroście (...). Komornik ponadto poinformował wierzyciela, iż postępowanie egzekucyjne w powyższej sprawie może zostać ponownie podjęte po usunięciu braków uniemożliwiających wszczęcie egzekucji, złożeniu nowego wniosku egzekucyjnego i nadesłaniu tytułu wykonawczego.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie I Co 309/17 oddalił wniosek L. N. o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2001 r., sygn. akt I Nc 123/00, przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...). Powód złożył zażalenie na powyższe postanowienie, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 marca 2018 r. (sygn. akt I ACz 80/18). Odpis tego orzeczenia doręczono powodowi w dniu 4 kwietnia 2018 r.

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2018 r. (w sprawie I Co 652/18) Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim ustanowił dla L. N. adwokata z urzędu celem sporządzenia skargi konstytucyjnej od orzeczenia wydanego w sprawie I Co 309/17. Wyznaczony pełnomocnik złożył opinię o braku podstaw do sporządzenia skargi konstytucyjnej.

Dokonując oceny prawnej powództwa Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty wskazanej w pozwie jako następcy prawnego dłużnika powoda Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.". Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje fakt, że powodowi przysługiwała wobec tej spółdzielni wierzytelność w kwocie 555 534,15 zł z umownymi odsetkami w wysokości 3% w stosunku miesięcznym i kosztami procesu w wysokości 43 219,50 zł stwierdzona tytułem egzekucyjnym – nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2001 r. sygn. akt I Nc 123/00. Bezsporne było również to, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w M. została wykreślona z rejestru sądowego z uwagi na niedopełnienie obowiązku w zakresie złożenia do dnia 31 grudnia 2015 r. wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 121, poz. 770 ze zm.) podmioty podlegające obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, które były wpisane do rejestru sądowego na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie tej ustawy i które do dnia 31 grudnia 2015 r. nie złożyły wniosku o wpis do rejestru, uznaje się za wykreślone z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r. Kwestia losów majątku podmiotów uznanych za wykreślone z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r., uregulowana została w art. 9 ust. 2b powołanej ustawy, który stanowi, że z dniem 1 stycznia 2016 r. Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie podmiotów, o których mowa w ust. 2a. Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność z nabytego mienia za zobowiązania podmiotów, o których mowa w ust. 2a. Wedle zaś ust. 2i nabycie przez Skarb Państwa zgodnie z ust. 2b własności nieruchomości albo użytkownika wieczystego stwierdza w drodze decyzji starosta właściwy ze względu na miejsce położenia nieruchomości.

W tym kontekście prawnym Sąd wziął pod uwagę, że w odniesieniu do mienia Spółdzielni Mieszkaniowej "(...)" w M. decyzja taka wydana została przez Starostę (...) w dniu 31 sierpnia 2016 r. Decyzją nr (...) Starosta (...) stwierdził nabycie z dniem 1 stycznia 2016 r. przez Skarb Państwa, nieodpłatnie, z mocy prawa, mienia pozostałego po wykreślonym z Krajowego Rejestru Sądowego podmiocie – udziale w działce zabudowanej nr (...) ((...)) oraz udziale w działce niezabudowanej nr (...) ((...)), stanowiących dotychczas własność Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.. Decyzja ta miała charakter deklaratoryjny, co wynika z brzmienia cytowanego wyżej art. 9 ust. 2b, który przewiduje, że nabycie mienia przez Skarb Państwa następuje z mocy prawa z dniem 1 stycznia 2016 r. Na podstawie wskazanej regulacji należący do Spółdzielni Mieszkaniowej "(...)" majątek z mocy prawa z dniem 1 stycznia 2016 r. przeszedł na rzecz Skarbu Państwa, który z tego majątku ponosił odpowiedzialność za zobowiązania dłużnika.

Sąd uznał, że wprowadzając odpowiedzialność Skarbu Państwa za zobowiązania podmiotów, których mienie stało się własnością Skarbu Państwa ustawodawca ustanowił jednocześnie termin w jakim roszczenia te mogą być dochodzone. Zgodnie z art. 9 ust. 2c ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym roszczenia wierzycieli podmiotów wykreślonych z rejestru w opisanym wyżej trybie wygasają, jeżeli nie będą dochodzone przeciwko Skarbowi Państwa w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa. Jeżeli przed nabyciem mienia przez Skarb Państwa wierzyciel uzyskał tytuł egzekucyjny przeciwko wykreślonemu podmiotowi, roszczenie stwierdzone w tym tytule wygasa, w przypadku gdy wierzyciel nie złoży wniosku o wszczęcie egzekucji w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa (art. 9 ust. 2c).

Sąd przyjął, że w niniejszej sprawie zastosowanie ma zdanie drugie powyższego przepisu. Powód posiada tytuł egzekucyjny przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "(...)" w M. w postaci prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z 19 lutego 2001 r. wydanego w sprawie I Nc 123/00. W tej sytuacji warunkiem zachowania możliwości dochodzenia zaspokojenia z majątku przejętego przez Skarb Państwa, przez wierzyciela dysponującego tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko wykreślonemu z rejestru podmiotowi było to, aby w ciągu roku od dnia przejęcia majątku, a więc najpóźniej do dnia 1 stycznia 2017 r. wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko Skarbowi Państwa (art. 9 ust. 2c ustawy). Termin przewidziany w cytowanym przepisie jest terminem zawitym a konsekwencją jego przekroczenia jest wygaśnięcie wierzytelności. Nie ulega wątpliwości, że powód tego terminu nie dochował, albowiem po raz pierwszy złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego

przeciwko Skarbowi Państwa dopiero w dniu 31 sierpnia 2017 r., co potwierdza dowód nadania na karcie 107. Wniosek ten został zresztą zwrócony, albowiem powód, pomimo wezwania do uzupełnienia braków, nie złożył u komornika tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...). Poza sporem jest, że powód tytułu takiego nie uzyskał, albowiem jego wniosek o nadanie nakazowi zapłaty z dnia 19 lutego 2001 r. klauzuli wykonalności przeciwko Skarbowi Państwa został prawomocnie oddalony w sprawie I Co 309/17 ze względu na to, że w dacie złożenia tego wniosku L. N. nie przysługiwało już roszczenie przeciwko Skarbowi Państwa jako następcy wygaszonego poprzez wykreślenie podmiotu prawnego.

Sąd zanegował możliwość przyjęcia, że oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty otworzyło powodowi możliwość skutecznego dochodzenia od Skarbu Państwa na drodze procesowej tego samego roszczenia, którego dotyczy nakaz zapłaty z 19 lutego 2001 r. wydany w sprawie I Nc 123/00. Wniosku takiego nie można wywieść z brzmienia art. 9 ust. 2c powołanej ustawy. Przepis ten określa roczny termin na dochodzenie roszczeń od Skarbu Państwa przy czym nakłada na wierzyciela inne powinności w zależności od tego czy wierzyciel posiada już tytuł egzekucyjny przeciwko podmiotowi wykreślonymu z rejestru czy też nie. W pierwszym przypadku dla skuteczności dochodzenia roszczeń od Skarbu Państwa ustawodawca wymaga, by wierzyciel w terminie rocznym, liczącym od 1 stycznia 2016 r., złożył wniosek o wszczęcie egzekucji, przy czym termin ten biegnie niezależnie od działań podejmowanych przez wierzyciela w celu uzyskania klauzuli wykonalności przeciwko Skarbowi Państwa. W sytuacji zaś gdy wierzyciel nie dysponuje tytułem egzekucyjnym to w terminie rocznym powinien złożyć pozew przeciwko Skarbowi Państwa do sądu. Jak wyżej wskazano powód dysponował tytułem egzekucyjnym przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "(...)" w M. a zatem konsekwencją uchybienia przez niego rocznemu terminowi do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji jest utrata roszczenia wobec Skarbu Państwa. Podkreślenia wymaga, że wymieniony wyżej termin jest terminem zawitym co oznacza, że bezczynność strony powoduje utratę uprawnień, które nie są dochodzone w tym terminie.

Sąd nie podzielił poglądu wyrażanego przez powoda, że regulacja art. 9 ust. 2c ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym przewidująca roczny termin na dochodzenie roszczeń przeciwko Skarbowi Państwa jest sprzeczna z Konstytucją RP a zwłaszcza z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności (art. 64) i zasadą zaufania obywateli do Państwa (art. 2). Rację ma powód że termin roczny na dochodzenie roszczeń jest dość krótki, a dodatkowo został określony w oderwaniu od chwili dowiedzenia się przez wierzyciela o przysługujących mu prawach, jak również o podmiocie zobowiązanych. Nie pozbawia to jednak podmiotów uprawnionych możliwości dochodzenia wskazanych roszczeń. Posiadanie wiedzy o regulacjach umożliwiających wierzycielom podmiotów wykreślonym z rejestru sądowego dochodzenia roszczeń od Skarbu Państwa leży w interesie tych wierzycieli. Każdy obywatel powinien znać obowiązujące i dotyczące jego sytuacji prawo i nie może powoływać się na jego nieznajomość dla uzasadnienia własnych działań lub zaniechań. Podważenie zasady ignorantia iuris nocet prowadziłoby do negacji spójności i pewności prawa. Kwestionowana regulacja nie prowadzi zatem do sytuacji, w której wierzyciel, przy zachowaniu należytej staranności wymaganej od przeciętnego obywatela, nie będzie mógł zrealizować prawa do wystąpienia z roszczeniami, o których mowa w art. 9 ust. 2b i 2c ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. W okolicznościach niniejszej sprawy powód niewątpliwie taką możliwość miał. Z dokumentu na karcie 87 wynika, że w dniu 29 grudnia 2016 r. Starosta (...) skierował do powoda odpowiedź na jego wezwanie do zapłaty. Skoro powód przed 29 grudnia 2016 r. wzywał Starostę (...) do zapłaty to znaczy, że już wtedy miał wiedzę na temat tego, że to Skarb Państwa – Starosta (...) stał się podmiotem odpowiedzialnym za zobowiązania Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.. Miał zatem możliwość przed upływem rocznego terminu zawitego wystąpienia z roszczeniami przeciwko Skarbowi Państwa w oparciu o art. 9 ust. 2b powołanej ustawy.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, że wskazany przepis jest niezgodny z wywiedzioną z art. 2 Konstytucji zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Sąd nie dopatrył się również wątpliwości co do zgodności tego przepisu a z art. 64 ust. 1 Konstytucji. Roczny termin, którego upływ powoduje wygaśnięcie roszczeń przewidzianych w art. 9 ust. 2b ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym niewątpliwie ogranicza czasowo prawo do wystąpienia z tymi roszczeniami. Nie stanowi jednak ograniczenia, które w praktyce może prowadzić do braku szansy na ich realizację przez wierzyciela

podmiotu wykreślonego z rejestru sądowego. Kwestionowany przepis nie narusza istoty prawa własności i nie prowadzi do nadmiernego jego ograniczenia. Jest zatem zgodny z zasadą proporcjonalności z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Ograniczenie terminem zawitym prawa wierzyciela do wystąpienia z roszczeniem przeciwko Skarbowi Państwa pozwala przede wszystkim na zaplanowanie w budżetach podmiotów zobowiązanych odpowiednich środków na zaspokojenie tych roszczeń. Umożliwia to zachowanie stabilności budżetowej. Kwestionowana regulacja pozwala także na ograniczenie do minimum stanu niepewności podmiotów zobowiązanych. Wprowadzenie rocznego terminu zawitego jest zatem racjonalnie uzasadnione i konieczne z perspektywy stabilności finansów publicznych i nakazu dbałości o równowagę budżetową państwa. Ograniczenie rocznym terminem wystąpienia z roszczeniem jednocześnie motywuje uprawnionych do uregulowania stanu prawnego i prowadzi do skrócenia okresu niepewności dla podmiotów zobowiązanych. Zastosowana konstrukcja rocznego terminu zawitego na dochodzenie wspomnianych roszczeń bezsprzecznie jest środkiem odznaczającym się wysokim stopniem skuteczności z perspektywy realizacji konstytucyjnej zasady bezpieczeństwa prawnego. Terminy zawite stanowią bardziej intensywne czasowe ograniczenie dochodzenia praw niż przedawnienie, bieżą bowiem bezwzględnie, nie podlegają przerwie ani zawieszeniu i są też z reguły krótsze. Upływ terminu zawitego usuwa jednak stan niepewności prawnej i przyczynia się do stabilizacji stosunków prawnych. Kwestionowany termin jest przy tym wystarczający – przy zachowaniu należytej staranności – dla uzyskania przez wierzyciela informacji o podmiocie zobowiązanym do zaspokojenia roszczenia i wystąpienia na tej podstawie z roszczeniem z art. 9 ust. 2b ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. Termin roczny nie jest też terminem rażąco krótkim w polskim systemie prawnym. Warto przy tym zaznaczyć, że terminowe wystąpienie z roszczeniem lub złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji powoduje, że roszczenie nie wygasa. W ocenie Sądu ustawodawca odpowiednio wyważył podlegające ochronie wartości. Ustanowienie terminu zawitego na zgłoszenie roszczenia nie jest naruszeniem równowagi między prawem własności jednostki a zasadą bezpieczeństwa prawnego i przewidywalności obciążeń finansowych państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Termin zawity, obok przedawnienia, zasiedzenia i przemilczenia, zalicza się do tzw. dawności. W każdej z tych instytucji chodzi o nabycie, utratę lub osłabienie jakiegoś prawa czy uprawnienia podmiotowego na rzecz jednej osoby kosztem innej wskutek upływu określonego w ustawie czasu. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się za doktrynę, że tzw. dawność spełnia wiele ważnych funkcji w systemie prawnym, w szczególności funkcję stabilizacyjną. System prawny z uwagi na konstytucyjną wartość porządku publicznego powinien być ukształtowany w taki sposób, aby unikał wzruszania długotrwałych stanów faktycznych, gwarantując pewność i bezpieczeństwo obrotu prawnego. Z kolei spełniając funkcję ochronną, nie powinien kreować stanu niepewności co do dochodzenia czy wykonywania praw lub uprawnień przy jednoczesnym nakładaniu na inne podmioty obowiązków trwających w nieskończoność. Dawność spełnia również funkcję wychowawczą i dyscyplinującą, mobilizując osoby uprawnione do dochodzenia swoich praw w racjonalnym czasie. Ponadto, może usuwać trudności dowodowe, jakie mogą wystąpić po wielu latach od zdarzenia wywołującego określone skutki prawne (zob. wyrok TK z 22 stycznia 2013 r., sygn. P 46/09, OTK ZU nr 1/A/2013, poz. 3). "Żadna (...) norma konstytucyjna nie odnosi się wprost do kwestii terminów dawności (...)" (wyrok TK z 11 października 2012 r., sygn. SK 18/10, OTK ZU nr 9/A/2012, poz. 105; także powołane tam orzecznictwo TK). Niemniej Trybunał Konstytucyjny dostrzega użyteczność, a nawet konieczność korzystania z tej instytucji w różnych jej postaciach z uwagi na wartość bezpieczeństwa obrotu oraz stabilizacji stosunków cywilnoprawnych (wyroki TK z: 24 kwietnia 2007 r., sygn. SK 49/05, OTK ZU nr 4/A/2007, poz. 39; 1 września 2006 r., sygn. SK 14/05, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 97; 25 maja 1999 r., sygn. SK 9/98, OTK ZU nr 4/1999, poz. 78; 22 stycznia 2013 r., sygn. P 46/09).

W rezultacie Sąd Okręgowy nie podzielił zgłaszanych przez powoda wątpliwości co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją i z tego względu nie przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego dotyczącego konstytucyjności powołanego przepisu art. 9 ust. 2c ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. Opierając się na powyższym przepisie ustawy Sąd uznał, że roszczenie powoda przeciwko Skarbowi Państwa – Starości (...), wygasło, gdyż przed 1 stycznia 2017 r. powód nie złożył wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko Skarbowi Państwa ani też nie wystąpił z roszczeniem przeciwko Skarbowi Państwa na drodze procesu. Konsekwencją wygaśnięcia roszczenia powoda na podstawie art. 9 ust. 2c ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym jest oddalenie powództwa. Marginalnie wskazać trzeba, że tożsamy pogląd o wygaśnięciu roszczeń

powoda wobec Skarbu Państwa wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 12 grudnia 2019 r. (III CZP 49/19).

Sąd nie rozważał kwestii ewentualnej odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa na podstawie art. 417 kc, albowiem z treści pism powoda oraz wyraźnego oświadczenia jego pełnomocnika złożonego na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2020 r. jednoznacznie wynika, że powód nie opiera swojego roszczenia na przepisach o odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, lecz na przepisie art. 9 ust. 2b ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, który stanowi przepis szczególny w stosunku do regulacji 417 kc.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowi art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez Prokuratorię Generalną w wysokości 10 800 złotych i taka kwota została zasądzona w pkt II wyroku. Wysokość tych kosztów została ustalona na podstawie art. 99 k.p.c., w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Dodać należy, iż pomimo tego, że powód był w niniejszej sprawie zwolniony od kosztów sądowych, Sąd nie dopatrył się okoliczności przemawiających za zwolnieniem go również od obowiązku zwrotu kosztów na rzecz przeciwnej strony procesu. Należy bowiem podkreślić, że zastosowanie dobrodziejstwa art. 102 k.p.c. może mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w tym przepisie, może wynikać z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony czy subiektywnego przekonania strony o zasadności roszczeń. Może być również związany z sytuacją majątkową i życiową strony. Nie jest zatem wystarczające jedynie powoływanie się strony na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych.

W pkt III wyroku Sąd orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu, na podstawie §2, §4 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Powód wniósł apelację zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości. Wnioski apelacyjne oparto o zarzut naruszenia art. 9 ust. 2c, 2e i 2i ustawy z 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770 z późn. zm.), art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² k.p.c. oraz art. 64 w zw. z art. 31 i art. 2 Konstytucji RP. .

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 §3 k.p.c. jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie. Według art. 199 pkt. 3) k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona;

Z kolei art. 378 §1 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Według art. 379 pkt. 2) k.p.c. nieważność postępowania zachodzi między innymi wówczas, jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy trafnie zrekonstruował treść i granice poddanego pod jego osąd roszczenia procesowego. Wyraźnie powód wskazał że nie dochodzi w sporze roszczenia odszkodowawczego wobec Skarbu Państwa, lecz domaga się zasądzenia od pozwanego jako następcy prawnego Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ś., świadczenia objętego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu przeciwko temu podmiotowi przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 19 lutego 2001 roku, w sprawie I Nc 123/00.

Stanowisko powoda sprecyzowane przez zawodowego pełnomocnika procesowego wyklucza przyjęcie innej identyfikacji żądania. Wobec tego, że powód posiada już prawomocne orzeczenie stwierdzające obowiązek spełnienia tego świadczenia przez spółdzielnię, rozważać należało dopuszczalność ponownego procesu w celu dochodzenia tego samego (przedmiotowo) żądania przeciwko Skarbowi Państwa.

Zgodnie z art. 366 KPC wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Zgodnie z art. 353² k.p.c. do nakazów zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej.

W nauce i judykaturze nie budzi wątpliwości to, że do nakazów zapłaty stosuje się normy art. 365 i 366 k.p.c. (por. A. Jakubecki [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 366 Nb 2; P. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. Ereciński, Warszawa 2016, art. 365, art. 366, Nb 9 i tam cytowane wypowiedzi piśmiennictwa i judykatury)

Granice przedmiotowe skutku prawomocności orzeczenia wyznacza rozstrzygnięte żądanie oraz jego podstawa faktyczna. Jak wyjaśniono wyżej w realiach sprawy wobec wyraźnego oświadczenia pełnomocnika powoda, tożsamość granic przedmiotowych sporu rozstrzygniętego prawomocnym nakazem zapłaty i sporu zainicjowanego pozwem w niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości.

Ocenić należy więc, czy skutki prawomocności nakazu zapłaty odnoszą się do pozwanego w niniejszej sprawie Skarbu Państwa, który nie był stroną w postępowaniu zakończonym tym orzeczeniem.

W piśmiennictwie i judykaturze przyjmuje się zgodnie, że przez pojęcie stron użyte w art. 365 i 366 k.p.c. rozumieć należy także następców prawnych zarówno pod tytułem ogólnym jak i szczególnym (por. np. A. Jakubecki [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 366. Nb 9 i tam cytowane orzecznictwo oraz wypowiedzi nauki, P. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. Ereciński, Warszawa 2016, art. 365, art. 366 Nb 30-33 i tam cytowane orzecznictwo. W judykaturze dla uargumentowania istnienia skutku rozszerzonej prawomocności wyroku wobec następców prawnych odwołuje się m. in. do art. 788 k.p.c. (por np. postanowienie SN z 11.01.2013 r., I CZ 184/12, LEX nr 1288613).

Odnosząc te uwagi do regulacji, na podstawie której Skarb Państwa odpowiada za dług spółdzielni objęty opisanym wyżej nakazem zapłaty, przypomnieć należy, że odpowiedzialność ta jest związana ściśle z faktem utraty zdolności prawnej przez osobę prawą w wyniku szczególnej regulacji zawartej w art. 9 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770 z późn. zm.). Zgodnie z art. 9 ust 2a tej ustawy podmioty podlegające obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (...), które były wpisane do rejestru sądowego na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 112 z późn. zm.) i które do dnia 31 grudnia 2015 r. nie złożyły wniosku o wpis do rejestru, uznaje się za wykreślone z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r. W przypadku gdy wniosek o wpis złożony przed dniem 1 stycznia 2016 r. został po tej dacie zwrócony, odrzucony, oddalony albo postępowanie o wpis zostało umorzone, skutki określone w niniejszym przepisie oraz przepisach ust. 2b-2g i 2i powstają z dniem następującym po dniu zwrotu, odrzucenia, oddalenia wniosku albo umorzenia postępowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 2b z dniem 1 stycznia 2016 r. Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie podmiotów, o których mowa w ust. 2a. Zarazem Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność z nabytego mienia za zobowiązania podmiotów, o których mowa w ust. 2a. Prawa współników, członków spółdzielni i innych osób uprawnionych do udziału w majątku likwidacyjnym wygasają z chwilą wykreślenia podmiotu z rejestru.

W tym kontekście normatywnym zatem dojść należy do wniosku, że Skarb Państwa został z mocy ustawy ustanowiony następcą prawnym osób prawnych o którym mowa w art. 9 ust 2a cytowanej ustawy. Potwierdza tą tezę regulacja art.

9 ust 2c ustawy. Norma ta przewiduje, że roszczenia wierzycieli podmiotów, o których mowa w ust. 2a, wygasają, jeżeli nie będą dochodzone przeciwko Skarbowi Państwa w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa. Jeżeli przed nabyciem mienia przez Skarb Państwa wierzyciel uzyskał tytuł egzekucyjny przeciwko podmiotowi, o którym mowa w ust. 2a, roszczenie stwierdzone w tym tytule wygasa, w przypadku gdy wierzyciel nie złoży wniosku o wszczęcie egzekucji w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa.

Konstrukcja ta uzupełniana jest przez normę art. 9 ust. 2e w myśl której jeżeli tytuł egzekucyjny został wystawiony przeciwko podmiotowi, o którym mowa w ust. 2a, sąd na wniosek wierzyciela nadaje klauzulę wykonalności przeciwko Skarbowi Państwa. Przepis art. 792 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio. Ustawa przewiduje zatem, że wyrok (tytuł egzekucyjny) wydany w sprawie przeciwko podmiotowi o którym mowa w art. 9 ust 2a ustawy wiąże Skarb Państwa (z ograniczeniem odpowiedzialności wynikającym z art. 9 ust 2b) ustawy.

Przedstawione argumenty prowadzą do wniosku, że ponowny proces o wierzytelność objętą przywołanym wyżej nakazem zapłaty wydanym przeciwko spółdzielni jako poprzednikowi prawnemu pozwanego, był niedopuszczalny w świetle art. 199 §1 pkt. 2) k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. a ponowny pozew podlegał odrzuceniu. To zaś uzasadnia w świetle art. 386 §3 k.p.c. orzeczenie o uchyleniu zaskarżonego wyroku i odrzuceniu pozwu (pkt. I sentencji)

W punkcie II orzeczono o kosztach procesu należnych pozwanemu zgodnie z art. 98 k.p.c. za postępowanie przed sądem I i II instancji. Na zasądzone koszty składa się koszt zastępstwa procesowego wykonywanego przez Prokuratorię Generalną RP ustalony stosownie do art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. stosownie do stawek wynagrodzenia adwokackiego. W przypadku postępowania przed Sądem I instancji koszt ten wyniósł 10.800 zł (stosownie do wyliczeń przedstawionych w uzasadnieniu Sądu Okręgowego. W postępowaniu odwoławczym uwzględniono dalszą wartość w wysokości 5400 zł (§10 ust 1 w zw. z §2 pkt 7) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

Rozstrzygnięcie o kosztach pełnomocnika z urzędu zapadło natomiast na podstawie §8 pkt. 7) w zw. z §16 ust 1 pkt. 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18). Przyznane wynagrodzenie uwzględnia właściwą wartość podatku VAT.

Leon Miroszewski Krzysztof Górski Artur Kowalewski